

MIROSLAVA VARÁČKOVÁ

hlavně to
nikomu neříkej

HLAVNĚ
TO NIKOMU
NEŘÍKEJ

MIROSLAVA VARÁČKOVÁ

HLAVNĚ
TO NIKOMU
NEŘÍKEJ

#B&KLAB
YOUNG ADULT BY SLOVART

Copyright © Miroslava Varáčková 2015

Translation © Jan Hanzlík 2017

Czech edition © Nakladatelství Slovart, spol. s r. o., Praha 2017

ISBN 978-80-7529-322-0

Všechna práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována nebo využita žádným způsobem a žádnými prostředky, elektronickými nebo mechanickými, včetně fotokopii, nebo zaznamenána do informačních systémů bez předchozího písemného souhlasu vydavatele.

*Všem dětem, pro něž je škola utrpením.
Nemlčte! Jsme tu pro vás!*

Září 2014

Na konci ulice si všimnu pohybu. Pár děček z naší školy se právě vrací z večerního tahu. Už z dálky vidím, že dost pili. Poznávám Maťa a Karčího, Paulinu svižnou chůzi a Dženi-ny husté vlasy, které jí při pohybu poskakují sem a tam.

Jdou ke mně. Jeden krok dopředu, druhý do strany, veselé balancování a ztráta rovnováhy. Tiše se zasměju, když se Karčí pověsí na Paulu a oba se svalí na mokrý chodník. Jejich nálada proniká až ke mně, na zlomek vteřiny mi v těle dokonce pulsuje radost.

Opřu si hlavu o stěnu, přitáhnu kolena těsněji k břichu a odhrnu kraj záclony, která mi brání v lepším výhledu. V pokoji mám zhasnuto, zvenku nemůžou vidět, že sedím na parapetu a sleduju je, jen kdyby... jen kdyby se pozorně zadívali na moje okno.

Pohnu se, stáhnu se víc dovnitř. V přítmí svého pokoje se cítím bezpečně, už roky mi poskytuje útočiště před vnějším světem, který zpoza dvojitého skla a rozřezaný žaluziemi působí křehčeji a méně krutě, než jaký je.

Najednou na okně přistane hrouda bláta. Vrazí do skleněné tabule, roztřeše ji a potom sklouzne na parapet. Mimovolně se zachvěju, zatajím dech, na okamžik přivru oči a potlačím náhlý nával strachu, který tak rychle vystřídal radost.

Spolužáci museli kouli udělat z hlíny, co leží u sousedova plotu. Dal si ji tam navězt teprve včera, rovné tři kubíky, aby jí postupně zasypal základy staré kůlny, kterou nedávno zboural, jak řekl Ivovi, což bratr zase referoval mně. Ani jsem si nevšimla, kdy se stihli sklonit a v dlaních ji uplácat, až příliš jsem se soustředila na to, jak splynout s tmou, jak se vnořit hlouběji do samoty a uniknout před jejich zraky.

Po chvíli následuje další náraz a potom ještě jeden. Poslední vyvolá hlasité cinknutí. Vzápětí sklo praskne, ale nerozsype se, zůstane na něm jen pavučinová puklina, která se rozleze až po okraje. V hlíně se asi skrýval kámen.

Nehybně čekám, co se ještě bude dít, a v naději, že se odeberou pryč, je sleduju.

Karči se rozesměje a předvede několik obscénních pohybů pánví. Přepadne mě obava, zda mě opravdu nevidí, jestli si nevšimli mé siluety nebo stínu, přičemž mi žaludek sevře bolestivá křeč a celá se roztřesu. Pomalu slezu z parapetu a přesunu se na postel. Natáhnu ruku, nahmatám malé obdélníkové tlačítko na přehrávači, co mám na polici nad hlavou, a pustím si oblíbené céděčko, které jsem si už dnes přehrávala celé odpoledne, abych přehlušila okolní ruch.

Pokoj zaplní kvílení kytar a prudké údery do bicích.

Zavřu oči, schoulím se do klubíčka a vyháním demony, co se mi usadili na prsou. Potřebuju se zhluboka nadechnout, potřebuju jku přemoct strach a tíživý pocit ponížení.

Kéž bych se uměla uklidnit stejně rychle, jako jsem ztratila vnitřní rovnováhu.

* * *

„Jsi v pořádku?“ ozve se ze dveří Ivův hlas. „Slyšel jsem zdola nějaký hluk a rány, spadlo ti něco? Nebo jsi spadla ty?“

Polknu, rychlým pohybem víček zatlačím slzy a otočím se k němu. Ještě stále ležím na posteli a bojuju s návalem negativních pocitů.

„Jsem v pohodě, nic se nestalo.“ Pokouším se vykouzlit úsměv, ale marně. Ústa se mi kroutí do podivné křivky, která prozrazuje víc, než chci. Ivo můj úšklebek postřehne, ostrážitě se rozhlédne po pokoji a zpozoruje fleky na okně. Jde k němu blíž, koukne se ven a prsty přejeđe po puklině na skle.

„Kdo to byl?“ Tvář stáhne do našťvané grimasy a rukou si prohrábne husté světlé vlasy. Podvědomě se nahrbí, díky čemuž jeho mohutná postava budí ještě větší respekt než obvykle.

„Nikdo,“ marně lžu a rychle uhnu očima, protože nechci, aby v nich přečetl všechny moje emoce, které se mnou cloumají. „Kdo by...?“

„Můžu třikrát hádat? Jsem si jistej, že uhádnú napoprvý.“

„Nech to tak, Ivo, škoda slov, vždyť víš.“

„Zase oni, co?“ procedí mezi zuby. „Karol a ty...“

Nepatrně přikývnu, stejně už asi nemá smysl zapírat, když se sám dovtipil. V břiše se mi rozlije pocit pálivý jako kyselina. Strach. Obvyčejný živočišný strach, před kterým zbytečně hledám únikovou cestu, protože si mě i tak vždycky znovu najde. Nenápadně se vtírá do mé duše a následně tryská jako ničivý gejzír. Při pohledu na Ivovu tvář, na hněv, který jím lomcuje a který se mu tak okatě promítá do držení těla a do pravidelných pohybů čelistí, nabývá můj strach na intenzitě.

„Nejradši bych je roznese v zubech jako malý čokly, a jednoho dne to i udělám, přísahám, že jo,“ zašeptá výhružně. Všímnu si, jak pevně zatíná pěsti, čímž prozrazuje úporný vnitřní boj. I kdyby chtěl skrýt, jak moc ho celá věc s mými spolužáky rozčiluje, nedokázal by to.

„Nepřeháněj! Jsou to jen blbý děcka. Když je budu ignorovat, jednou je to vyvádění omrzí, uvidíš. Je úplně zbytečný to řešit. Okno dám zasklít z kapesnýho a všechno bude oukej.“

„Co bude oukej, Evo? Myslel jsem, že už ti dali pokoj.“

„Ale jo, v podstatě dali, jen občas mají potřebu se předvíst. Asi jenom z nudy.“ Zase zalžu, jen abych odvrátila pohromu. Nestojím o to, aby můj bratr rozehrál kovbojku. Vždycky se při jeho snaze chránit mě cítím trapně, a co horšího, nikdy neujdu následujícím intenzivnějším útokům. Navíc mě jeho prchlivá povaha děsí a bojím se, aby nevyvedl nějakou hloupost a nedoplatil na to.

„Já jim dám z nudy,“ zavrčí. „Potřebovali by pořádně za vyučenou, protože zjevně nechápou, co jsem jim už tolikrát říkal po dobrým. Měla jsi mě hned zavolat,“ nervózně zavrčí hlavou. „Nechápu, proč jsi mi neřekla, že ti pořád ubližujou. Ale já jim dám, do háje! Budou se modlit, aby už mě nepotkali. Když to s nima nejde po dobrým, je nejvyšší čas použít sílu.“

„Kašli na to a nech je bejt.“

„Děláš si srandu?“

„Nestojej za problémy, nikdo z nich za ně nestojí. Nejlepší taktika je nevsímat si jich, nereagovat, nehádat se, nikoho přece nemůže bavit donekonečna něco dělat bez odezvy. Nemyslíš?“ Vstanu a několika kroky smažu vzdálenost mezi námi. Jemně mu položím ruku na rameno. Cítím, jak se chvěje, jak ho nezadržitelně přemáhá nápor hněvu a potřeba prát se kvůli mně až do poslední kapky krve.

Natáhne se ke mně, čímž mi naznačí, abych šla ještě blíž, abych se k němu přitulila. Poslechnu ho a poslušně mu vklouznu do náruče. Hlavu si opřu o jeho tričko a nadechnu se důvěrně známé vůně.

Ivo byl vždycky můj ochránce a ukázkový příklad staršího bratra. Už roky je na mě strašně háklivý, a když se mi někdo pokouší zkrivit byť i jen vlas na hlavě, nejradši by ho zabil. Doslova a do písmene. Takle jeho prchlivost je děsivá, možná víc než vyvádění spolužáků. Kdyby věděl o všem, co se děje ve škole, kdoví, kam až by to zašlo.

Chvilí setrvám v jeho pevném objetí, dovolím, aby mě pohladil po hlavě, a potom ho vyženu z pokoje.

„Už mazej do postele, Ivo, měli bysme jít oba spát. Ráno musíme vstávat a zejtra nechci vypadat jako mátoha, tak už běž.“

Přikývne, odtáhne se, věnuje ještě jeden rychlý pohled puklině na okně a zmizí za dveřmi.

Obavám se, že on to jen tak nenechá. Bratra znám až příliš dobře, než abych si namlouvala, že to všechno stráví s chladnou hlavou, jakkoli bych nejradši na všechno zlé zapomněla. Genetika je ale neúprosná, Ivo je natolik po otci, že se mi chce až křičet zoufalstvím, aby neskončil jako on.

Ach jo!

* * *

Ráno na mě nepočká. Obvykle snídáme společně, ale dneska mě vítá prázdná kuchyně, která voní citronem, lípou a čerstvě opečenými tousty. Kouknu na stůl, kromě jídla mi tam nechal i pár mincí, abych měla na autobus. Vždycky se stará. Někdy až moc, ale teď mě jeho milé gesto svým způsobem uklidní. Ať je Ivo, jaký je, v tomhle divném světě představuje moji jedinou jistotu, jediný pevný bod, na který se můžu spolehnout. Kdybych ho neměla, můj život by byl mnohem osamělejší a až příliš prázdný.

Nepřemýšlím o tom, proč se tak brzy vytratil pryč, předpokládám, že si přivstal do školy. Najím se, umyju, obleču. Prsty jako obvykle krátce přejeđu po jizvě na levé tváři. Táhne se od ucha k nosu a už není tak výrazná jako kdysi. Vybledla. Všechno časem vybledne. Jen bolest, kterou mi připomíná vždycky, když ji spatřím v zrcadle, zůstává stejná.

Chvilí se plácám po domě, poslechnu si pár oblíbených skladeb a až potom taky vyrazím do školy. Potlačím každodenní nechuť jít na vyučování, přikážu si zapomenout na včerejší incident s oknem, připomenu si, že i moji spolužáci jsou jenom lidi,

a na poslední chvíli doběhnu autobus, který se už už chystá opustit zastávku.

Vzadu sedí Paula. Útlá brunetka se zvláštním smyslem pro humor. Hlavou jí kývnou na pozdrav, ale ona jen odvrátí zrak. Nikdy nevím, jak se zachová. Jednou pozdraví, jindy ne a já to ve snaze udržet naše vztahy v mezích únosnosti zkouším s kývnutím takřka každé ráno.

Svalím se na sedadlo několik řad před ní. Batoh si položím na kolena a upřu zrak na okno.

„Včera jsme byli trochu pařit,“ ozve se mi najednou za zády. Na krku cítím teplý dech.

„To je fajn. Doufám, že jste si to užili,“ řeknu potichu a vzpomenu si, jak vyváděli na ulici.

„Chtěli jsme tě vytáhnout ven.“

Překvapeně se k ní otočím. Moje reakce ji očividně pobaví, protože se rozchechtá.

„Dělám si srandu, o tvou společnost nestojíme,“ dodá rychle. „Nikoho z nás by ani omylem nenapadlo tahat se s tebou ještě i mimo školu. Bohatě stačí, že s tebou musíme být tam,“ výmluvně zakouklí očima. „Nemyslíš, že by bylo nad lidský síly koukat na tebe ještě i přes víkend? Ble!“

Pomalou se od ní odtáhnou. Dávám si však pozor, abych nevypadala dotčeně.

„To jen Karčí si na tebe vzpomněl. Víš, on o tobě mluví často. Říká: ta naše Evička je ale kus,“ napodobí jeho hlas, „kus totálně hnusný baby.“ Zase se nahlas zasměje. Její smích se rozlehne celým autobusem a pár lidí, dětí i dospěláků se k nám otočí.

Tvářím se, že ji neposlouchám. Nechci ji poslouchat. Nechci vědět, co o mě Karčí říká. Nechci vědět, co o mě říká kdokoliv z nich.

„A pak ještě: Evička jizvička, z té její tvářičky se mi chce blejt,“ pokračuje Paula. Lituju, že jsem si vybrala volná sedadla, a ne

místo vedle někoho cizího. Pak by si snad nedovolila tolik rýpat a držela by jazyk na uzdě.

Snažím se nevšímát si jí. Sleduju pestrobarevnou ulici plnou pestrobarevných lidí spěchajících za povinnostmi a podléhám neodbytnému pocitu, že mezi ně nepatřím. Že jsem *jiná*. Ten přívlastek jsem získala, život mě poznamenal natolik, že se změnilo nejen moje myšlení, ale i postoj, držení těla, výraz tváře... minulost se podepsala pod vším, co dělám, jak to dělám a proč. Nejde jen o jizvu na tváři, tu má spousta lidí. Mám čelo ocejchované pomyslným znakem outsiderů. Masky nepomáhají. Vzpurnost nepomáhá. Smůla!

„Karči je z tebe celej... ehm ... jak to říct. *Naměkko*,“ Paula stále provokuje. Netuším, co si chce dokázat. Naklání se ke mně a ustavičně mi něco mele do ucha. „Ani se mu nedivím. To víš, na každém rohu člověk nepotká někoho takovýho. Jsi prostě *zjev*. Nepřemejšlela jsi o plastice, Evičko? Anebo o tkaničkách od tenisek? Možná by ukončily tvoje trápení hned a najednou, co myslíš? Trochu by si zaklepala nohama a bylo by. Svět by byl zase o něco krásnější. Hm?“

„Už zmlkni, Paulo! Smrdí ti z huby,“ vyštěknu, vstanu a postavím se ke dveřím. Už se o ni nezajímám.

Když mě za pár minut autobus vyplivne před školou, přikazuju si zvládnout další den v tom nekonečném zástupu šedivých, monotónních a bezútěšných dnešků a odhodlaně vyrazím vpřed. Nic mě dovnitř netáhne. Absolutně nic. Vlastně tu školu bezmezně nenávidím. Kdyby mi to Ivo dovolil, dávno bych přestoupila na jinou střední, už mi nezáleží na tom, na jaké průmyslovce si udělám maturitu, hlavně bych chtěla mí klid. Ale on to vidí jinak. Je to bojovník do morku kostí. Nesnáší, když se lidé vzdávají, sklání hlavy a poddávají se okolnostem. Ustavičně mi vštěpuje odvalu. Teda, snaží se o to. Pravidelně mi opakuje, že se mám stavět na odpor a nemám si nechat skákat po hlavě, že mám být taky svině jako ostatní, že mám používat stejné zbraně a zasazovat tvrdé údery,

když si to situace vyžaduje, ať už si o to koleduje kdokoliv, protože prý jedině tak můžu přežít se vztyčenou hlavou a bez újmy na cti.

Jenže on nic nechápe, neví, co znamená mít za spolužáky Karčího a Dženu nebo jiná děcka z naší třídy. Nemá ani potuchy, jaké to je denně čelit jejich útokům. Je hluchý, když mu opakuju, že nepotřebuju prohlubovat konflikty, ale právě naopak, chci je řešit. Toužím najít mezi ostatními spřízněnou duši, s níž bych se hihňala za zády učitelů, obdivovala bych božsky krásné čtvrtáky a spřádala plány na odpoledne.

Kdyby se mě Ivo aspoň snažil pochopit.

Paula mě doběhne na parkovišti a zezadu mě praští po zádech.

„Pohni, Evičko, nebo přijdeš pozdě!“ neodpustí si. „Všichni se už teď nemůžem dočkat, jak s tebou zasedneme do lavic.“

„Dej si pohov,“ zamumlám.

„Karčí už je celej žhavej.“

Jen povzdechnu, počkám, než přejde kolem, a až potom zase vykročím.

Neochotně vběhnu do hlavní budovy školy a zbytečně se nezdržuju. Chladný prostor vstupní haly zaplňuje vrískot teenagerů. Přejedu po nich očima a proderu se mezi skupinkami k šatně, která je na opačném konci vestibulu. Snažím se být nenápadná, jako vždycky. Klopím hlavu, ramena mírně nahrbená, prameny dlouhých vlasů spuštěné do tváře. Kdybych mohla, stala bych se průhlednou jako sklo. Netoužím po pozornosti. A hlavně ne od spolužáků, kteří mi tak často projevují svoje *sympatie*.

* * *

Když za pár minut stoupám po schodech ke svojí třídě, spatřím Iva. Stojí na konci chodby, svým mohutným tělem tlačí Karčího ke stěně a jednou rukou ho drží za krk. Ve zlomku vteřiny mě ovládne panika. Rozběhnu se za bratrem a modlím se, aby Karčí jeho útok přežil.

Vrhnu se na Iva a pokouším se ho od spolužáka odtáhnout. Na okamžik mi pohled padne na Karolovu tvář, ve které zahlídnu strach, a to je to nejhorší, co v ní můžu najít. Tohle mi nikdy neodpustí. Roztrhá mě na kusy. Zaživa.

Do háje!

„Ivo, přestaň!“ vykřiknu. „Přestaň! Slyšíš?“ Naléhám, třesu s ním, ale trvá celou věčnost, než mě vůbec zaregistruje. Hněv mu úplně zatemnil mysl. Když je rozružený, nezná slitování, nevnímá okolní svět, je jako v transu. Jen on a hněv.

Až když uvidím, jak jeho prsty povolují a přestanou pevně svírat Karolův krk, dovolím si vydechnout.

Karči zachroptí, odstrčí Iva stranou a ohne se v předklonu. Tvář má rudou a dech těžký, namáhavý. Pomyslím si, že mu Ivo příliš silně stiskl hrdlo.

Rychle bratra obejmou, pažemi ho mocně sevru v náručí a šepetem opakuju, že už je všechno v pořádku, že už je všechno v pohodě. Pomyslím si, jaké štěstí, že se tu neobjevil žádný z profesorů, snad jsou všichni pořád ještě ve sborovně nebo v kabinetech, protože tohle by byl problém velký jako svět.

„Je to magor,“ ozve se Karolovo zaprskání. Koutkem oka si všimnu, jak mu na pomoc začínají přibíhat mnozí spolužáci. Je mi k smíchu, že se doteď schovávali ve třídě a hráli si na hluché a na slepé. Zbabělci!

Na těle cítím Ivovy napnuté svaly a ve vlasech jeho zrychlený dech.

„Pojď, musíš vypadnout,“ chlácholím ho jemně. Výčitky by neměly smysl, jen bych jimi přiživila oheň, který mu plane v srdci a spaluje všechny zdravý rozum. „Může z toho ještě bejt pořádný malér, radši pojď rychle pryč.“

„Měl jsem chuť sejmout ho jako prašivou svini. Nikdo nemá právo ti ubližovat!“

„Já vím, já vím,“ přikyvuju i nadále, jen abych ho uklidnila, a pomalu ho tlačím dolů po schodech.

„Zasloužil by si to!“ prská.

„Možná, ale teď se hlavně uklidni. Nikomu nepomůže, když mu ublížíš.“

„Vědět, jaký je to ponížení,“ pokračuje po svém, jako by ani nevnímal, co mu říká. „Ale dostal to. Dostal! Úplně mi zvednul pod rukama,“ spokojeně se zasměje. „Je to sráček, co si dovoluje na bezbranný holky, a přitom se podělá, když by se měl porvat se se sobě rovným. Zajímalo by mě, jestli se fakt nepochcal.“

Pomyslím si, že je to celé na hlavu, i Ivovy řeči, ale už nic neříkám. Naštěstí už bratr neprotestuje, vystrčím ho hlavním vchodem a můžu se vrátit do třídy. Do jámy lvové.

* * *

Počkám, než zazvoní na hodinu, vklouznu do třídy a sednu si do své lavice vzadu u okna. Z tašky vytáhnu učebnici. Sešit. Pero. A potom se dál nesmyslně prohrabávám jejím obsahem jen proto, abych měla záminku zůstat skrčená pod lavicí. Nemám odvahu narovnat se a rozhlédnout se po třídě. Bojím se, že se můj pohled střetne s Karolovým. A právě teď mi připadá hloupé a nerozvážené ho nějak provokovat.

Až když zaslechnu klapot podpatků na podlaze, dovolím si trochu se uvolnit. Zní to jako rajska hudba. Slovenštinářka Drábová ladným krokem propluje uličkou mezi lavicemi a postaví se za katedru.

V té chvíli k ní vzhlednu jako k nebeské bytosti. Vím, že během nejbližších čtyřiceti pěti minut mi od spolužáků nic zlého nehrozí, s úlevou si tedy vydechnu, že jsem aspoň pro tuto chvíli vyvázla se zdravou kůží.

Jak ale přežiju následující přestávku, netuším. Už teď mi při pomyslení na další zvonění nitro svírá bolestná křeč.

Snažím se soustředit na výklad Drábové o jakémisi literárním díle, ale nedaří se mi to, ustavičně mám před očima Karčího výraz

tváře, když ho Ivo takřka zardousil. Je mi jasné jako facka, že Ivo přestřelil. A že si to odseru já.

„Díky, brácha,“ zamumlám si pod nos neslyšně. Jsem si jistá, že kdyby se do toho bratr nemíchal, mohlo být všechno snazší. Karči by utrousil pár uštěpačných poznámek na moji adresu, možná by předvedl pár provokativních pohybů a nechutně na mě zakroutil jazykem, ale tím by to haslo a teď bych se netrásla strachy.

„Blahová, sníte s otevřenýma očima?“ dolehne ke mně hlas slovenštinářky. Ihned zpozorním a obrátím k ní zrak, který jsem doteď upírala někam před sebe.

„Promiňte, já...“ vykoktám.

„Pojďte nám přečíst úryvek z téhle knihy! Vsadím svůj mizerný plat, že ani nevíte, o čem tu vykládám.“

Rozpačitě se usměju, hřmotně vylezu z lavice a rázným krokem spěchám dopředu. Právě procházím kolem Karolovy lavice, když se to stane. Jen na zlomek vteřiny polevím v ostražitosti, jen na malou chvíli se víc soustředím na profesorku než na nebezpečí, které mi hrozí, a on toho využije. Najednou mi o cosi zavadí noha, ztratím rovnováhu a sletím na nejbližší lavici. Nestihnu se dostatečně rychle zachytit, abych zabránila nárazu, a levou stranou obličej ošklivě zavadím o její roh.

Do tváře mi v momentě vystřelí ostrá bolest, jako by mi těsně pod oko vrazili tvrdý kůl.

Kolem se rozhostí ticho, jen já kvílivě vyjeknu.

Vím moc dobře, co se stalo, kdo mi dal nohu do cesty. Okamžitě se začnu zvedat ze země, nechci, aby mě ostatní viděli v tomhle stavu déle, než je třeba. Nenávidím pocit porážky, hanby a potupy. Vždycky mě dohání k slzám. Ale teď se držím. Pevně zatínám zuby, zhluboka se nadechuju v marné snaze ulevit si od bolesti a nutím se nevydat ani jedno hlasité syknutí.

Najednou ke mně někdo přistoupí a začne mi pomáhat na nohy. Karči.

„Tohle je jen předehra, holčičko,“ šeptne zlověstně.

Rychle se otočím a odstrčím ho. Karol si hraje na starostlivého a ta jeho přetvářka se mi hnusí ze všeho nejvíc. Před profesory umí zahrát dokonalé divadlo. Nejradši bych mu za to plivla do tváře, přímo mezi oči!

Neřeknu mu ale nic a ani nic neudělám, roky mě totiž naučily, že nejlepší je mlčet a nebránit se, neprovokovat, nedopřát mu žádný pocit uspokojení, protože tuším, že právě moje fňukání, slzy a nešťastný výraz by ho vyvolaly.

Počastuju ho ledovým pohledem a napřímím se.

„Panebože, Blahová, co to vyvádíte?“ Přirítí se ke mně profesorka. „Ještě dobře, že jste si nerozbila hlavu. Ukažte, neporanila jste se?“ Chytí mě za bradu a prohlédne mi obličej.

„Jen jsem zakopla. Nic mi není. Jen...“

„Běžte se umýt! Máte pod okem pořádný škrábanec a teče vám z něj krev. Nebolí vás hlava? Pěkně jste se uhodila, proč si nedáváte větší pozor? Kdyby se vám udělalo nevolno, tak...“

„Jsem v pořádku.“

„Nemám radši zavolat doktora?“ Vytáhne z kapsy károvaných kalhot mobil.

„Vždyť vám říkám, že jsem v pořádku,“ skočím jí do řeči. „Fakt mi nic není, jen jsem se trochu praštila.“

„Tak se běžte umýt! Kdyby se vám začala točit hlava nebo by se vám udělalo špatně od žaludku, hned se mi nahlaste. Rozumíte?“

Přikývnu, poslechnu ji a vyjdu ze třídy. Zavřu se na záchodech, obličej si umyju studenou vodou a až potom se odvážím podívat do zrcadla. Tvář mi začíná opuchat, mám ji červenou a bolestivou na dotyk. Au!

Zase si uvědomím, že Karola a tu jeho hloupou bandu včetně Pauly nenávidím z celé celičké duše.

Zády se opřu o vykachlíčkovanou stěnu a hledím na svůj odraz v zrcadle. Nejsem přece až takový zjev. Anebo ano?

Dokud jsem nepřišla na střední školu, nikdy jsem neměla problémy se začleněním do kolektivu, dokonce jsem bývala oblíbená. Nevím, kde jsem udělala chybu, že je to teď jinak. Opravdu jsem se až tak změnila?

Možná bych si měla vzít k srdci Ivova slova a přestat se stahovat do ústraní. Kdoví, jestli nemá pravdu a zda by se všechno nezměnilo, kdybych ukázala, že se nebojím a umím bojovat o své místo na zemi.

Ze zamyšlení mě vytrhne zaskřípaní pantů dveří. Dovnitř vejde Jana.

„Drábová mě sem poslala. Mám tě zkontrolovat,“ řekne na vysvětlenou. „Bojí se, abys neomdlela.“

Koutkem oka na ni pohlédnu a radši neříkám nic, jen zavřím hlavou.

„Přehnal to,“ nadhodí, když si všimne mojí tváře.

„Jen tentokrát?“ procedím a vystříhnu znechucenou grimasu. Ani nevím, proč se s ní vůbec bavím, patří přece k nim, určitě jim odpoledne detailně popíše, v jakém stavu mě našla, a určitě nezapomene přehánět, jen aby mě ztrapnila.

Pokrčí rameny. Rukou si uhladí vlasy za ucho a potom se obejmeme v obranném gestu. Přenese váhu z nohy na nohu, udělá krok ke mně. Trochu mě tím zmate, nemyslela jsem si, že i z ní může sálat nejistota.

„Můžeš se vrátit a zopakovat jí, že jsem v pořádku, nemusíš mě hlídat,“ navrhnu. „Zbytečně tu marníš čas.“

„Dostala jsem to rozkazem,“ oponuje. „Pro jistotu. Kdyby se ti přece jen zatočila hlava.“

„Myslím, že tady jsem v mnohem větším bezpečí než ve třídě.“ Hlas mám nevraživý, plný potlačované bolesti. Uvědomuju si, že Jana tentokrát za nic nemůže, ale příval hněvu je natolik silný, že ho nedokážu zastavit. A vlastně ani nechci, protože někdy je fajn, dokonce příjemné a osvobozující dát volný průchod emocím, ať už jsou jakékoliv.